

U RODIČŮ

DEN PŘED SMRTÍ

„Ahoj rodino!“ volám, když vcházím do dveří bytu.

„Ahoj kocoure,“ odpovídá mi moje sestra. Přichází ke mně a objímáme se. Moje sestra vždycky srší energií a její hlučnost mi často zní dlouho v uších. Dnes však mluví tišeji.

„Ahoj maminko,“ zdravím ji, přicházím k ní a také ji objímám.

„Ahoj Petři,“ odpovídá. Vypadá smutně, ale zároveň je ráda, že mě vidí. Tichá, křehká, osmdesátiletá maminka, na které se podepisuje stáří a pohyb jí dělá problémy. Odchází na záchod a já si sedám do křesla v obýváku.

„Tatínek umírá. Říkala mi to paní doktorka, která se na něho byla podívat. Zbývá mu už jen pár dní, maximálně týden,“ sděluje mi smutně sestra.

Uvědomuji si, že před týdnem, když jsem tu byl naposled, taťka ještě seděl na gauči a povídali jsme si. Když jsme se tehdy loučili, řekl mi: „Ahoj Petře.“ Tehdy jsem nevěděl, že to je naposled, co jsem slyšel z jeho úst své jméno. Tušil jsem však, že se jeho čas pomaličku naplňuje.

Maminka přichází do obýváku. Sedá si a v očích má slzy. „Víš, s taťkou je to špatné. Je slabý, nechce jíst ani pít. Snažím se ho krmit, ale on nechce. Asi bychom měli zavolat doktora. Ten by mu mohl dát kapačku, aby se spravil,“ uvažuje nahlas maminka.

Cítím, že chce tatínkovu smrt co nejvíce oddálit a nechce si připustit, že tatínek jednou odejde a že se tento den nemilosrdně

blíží. Prožila s ním většinu svého života a není to tak dlouho, co oslavili diamantovou svatbu. Maminka vzpomíná, jak spolu ještě nedávno chodili na procházky a prožívali společné chvíle života. Možná to není jen smutek, který má, ale i naštvanost nad bezvýhodnou situací. Nakonec všichni tři vstáváme a jdeme do ložnice.

„Ahoj taťko!“ volám, když vstupuji s maminkou do pokoje, kde taťka leží. Dýchá takřka neslyšně s delšími přestávkami. Nevím, jestli mě slyší, ale nejspíš ne. Pohled na něho je smutný. Oči má zavřené a spí.

„Taťko, Pavle, napiješ se trochu čaje!“ přikazuje maminka. Taťka nereaguje, a tak s ním maminka trochu zařese.

„Ne!“ odpoví těžce, oči na čtvrtinu otevře a ihned zavře. Jak malé jsou tyto oči, které navíc ztratily jiskru života.

„Včera to s ním bylo lepší,“ říká maminka. Taťka se snaží vykašlávat ze svého zesláblého těla. „No, pořádně..., pořádně se vykašli...! Budeme pít čaj!“ přikazuje maminka.

„Ne!“ odpovídá polohlasně.

„Pojď, Petři, zvedneme ho a zkusíme mu dát trochu čaje.“

Nakláním se k taťkovi. Snažím se mu vsunout ruce za záda, abych ho mohl nadzvednout. Tvář má strnulou, a když ho objímám, objeví se v ní škleb bolesti. Není mi příjemné pomáhat člověkoví, který byl pro mě v mládí Bohem a měl sílu. Teď ho poslední zbytek sil opouští a opouští ho i sám život. Energie, která mu byla dána, aby tu žil, mizí. Cítím smutek a pokoru. Pokoru k životu a taktéž ke smrti. Sedám si vedle něho a snažím se ho posadit. Přes šterbinu mezi rty polohlasně zvolá „ne“. Vytočím jeho tělo a nohy položím nad zem přes postel. Držím ho kolem pasu, aby nespádl, a přikládám mu malý hrníček k ústům. Trochu čaje mu nateklo do úst, zbytek bokem.

„Cucej! Musíš pít!“ přikazuje maminka a já opět nakláním hrníček.

Jde to těžko a při polykání se zakuckává. Vypije tak půl deci.